

Kako bodo ljudje živeli leta 2119?

Zastavila sem si vprašanje: "Kako bodo ljudje živeli leta 2199?" Prvo kot prvo si mi na misel prišle ideje iz časa, ko smo bili še veliko mlajši. Leteči avtomobili, kolesa na turbo pogon in mesta, kot jih poznamo iz vesoljskih risank. Ja, sliši se vse lepo in prav, vendar temu več nisem verjela. Hotela sem resnico, ki ne govori le o večni svetlobi, o letočih avtomobilih in mavrici, ki ne bi nikoli zbledela. Hotela sem tisto pravo, resnico, pa čeprav malo bolečo resnico. Vendar kako se naj neka trinajstletnica znajde v prihodnosti, oddaljeni skoraj 200 let? No, o tem bo danes govorila moja zgodba ...

Če se še enkrat vrnemo na otroške, v katerih je vse mogoče, bi verjetno vsi pomislili le na eno stvar ... Časovni stroj! Ja, res je. In če bi sedaj povedala, da je bila ravno to moja rešitev, mi verjetno ne bi nihče verjel. Zato se bom vrnila na začetek zgodbe. Rojena sem v 21. stoletju, zato skrivaj ni reči, ki bi ji lahko rekli, da je nemogoča ali nedosegljiva. To se vedno znova dokazuje z novimi, boljšimi in posodobljenimi izumi. In če bi se časovni stroj res izumil, je mogoče, da tega sploh vedeli nebi. Mogoče bi to bila izumiteljeva skrivnost. Nikoli se ne ve, kar je tudi značilno za naše stoletje. No, jaz vam bom izdala mojo skrivnost.

Nekega poletja (lanskega) smo se z družino odpravili na počitnice v Grčijo. Saj veste, morje, plaža, sonce ... Ampak Grčija je značilna še po nečem. Po svoji zgodovini. In ravno zaradi te mi je bila omogočena dogodivščina mojega življenja, ki je spremenila vse-vse, kar sem do sedaj poznala.

Tistega dne si je mama želela ogledati stari del mesta. Tam je stala tudi cerkvena, ki je mamo tudi navdušila. Jaz sem bila seveda malo nejevoljna, saj so me bolj kot cerkve zanimale druge stvari, npr. kopanje, sončenje in kupovanje spominkov, kar je pač značilno za moderni turizem. Vendar smo vseeno vstopili. Cerkev je bila precej drugačna od tiste, ki sem jih dotlej poznala. Videlo se je, da je za njo dolga zgodovina.

Seveda je moral to čarobno, zgodovinsko vzdušje pokvariti moj mehur. Sedaj nisem mislila na nič drugega kot na to, da najdem stranišče. Večina od teh cerkvah je imela v ozadju stranišča, zato sem predvidevala, da bo tudi ta. Iskala sem in iskala in povpraševala ... Vendar nič. Čas je šel, a moj mehur ni bil kaj potrpežljiv. Ko sem že imela občutek, da bo počil, sem zagledala vrata z napisom, ki je bil v grščini. Seveda jezika nisem razumela, vendar je bila zraven neka zelo zbledela slika človeka, zato sem predvidevala, da je stranišče. Z vso silo sem stekla skozi vrata, saj nisem več mogla zdržati. Lesena tla pod mano so se sesula (kar ni bilo nič čudnega glede na to, da je cerkev stara, ne obnovljena in že skoraj povsem razpada). In ja, zraven tega mi še ni uspelo do stranišča. Si lahko sploh predstavljate? Dekle se odpravi na dogodivščino po odgovore (odgovore pomembne za vso človeštvo), nato pa ji uide v hlače! In to v cerkvi, ki že malo ni razpadla! No, to sedaj ni bil moj največji problem ... Ko so se tla sesula, sem padla zelo globoko. Mislila sem že, da so to moje zadnje minute. Vendar ne. Padla sem trdo na rit, tako, da so me zbolele vse kosti in je celo telo doživelo pravi potres. Vendar mi na srečo ni bilo nič hudega. Pogledala sem gor. Takoj mi je bilo jasno da brez teleportacijskih sposobnosti ali kril ne pridem ven. No, da ne bom pretiravala – tudi lestev bi bila rešitev. Bila sem ujeta. V temi. Pod cerkvijo, z mokrimi hlačami. No, boljšega začetka dogodivščine si res ne bi mogla želeli. Poskušala sem ostati mirna in poiskati nekaj pozitivnega. Kaj pa je tukaj pozitivnega? Mmmm ... Nisem v nevarnosti. Tudi to je nekaj. Ali pa. Kako bom prišla ven? Nočem umreti tukaj! Joj... No, ta del je opravljen. Naslednji korak: najti rešitev! Dobro, da imamo pametne telefone! Ni signala ... Resno? No, vsaj svetilko imam. Hitro sem prižgala svetilko na mobilniku in si ogledala prostor. Same police, knjige, skice razmetane po tleh, pajčevina, pogorele sveče in ... McDonaldsova vrečka?!? Pogledala sem noter, ni bilo burgerja, niti kole. Bile so neke čudne tablete, ploščiča in nekaj, kar je le spominjalo na tekočino. Še enkrat sem pogledala simbol na vrečki. Bil je McDonaldsov znak. Vendar ne tak, kot ga poznamo mi, bil je precej drugačen. Vedela sem, da v tej sobi nekaj

smrdi ... nato sem se spomnila na svoje hlače ... Hotela sem sestiti, saj od vsega tega res nisem imela energije stati. Videla sem, da je bilo v kotu nekaj pokrito z belim prtom (zapršenim belim prtom!). Tam je stalo nekaj, kar je spominjalo na Božičkove sani, le, da je najprej bila še ročica in zaslon, na katerem se vrtijo številke, kot pri igrah na srečo. Usedla sem se. Bilo je dokaj udobno. Po nekaj minutah sedenja mi je končno šinilo! Knjige, skice, načrti, čudna stvar in vsepovsod razmetani sestavni deli in orodje. Izgledala je kot delavnica iz filma Frankenstein. To je bilo že bolj podobno dogodivščini, o kateri sem vam govorila. Sem velika radovednica, zato sem (še preden sem pomislila o morebitnih posledicah) potegnila prej omenjeno ročico. Upala sem na glavni zadetek, kot v casinojih v Las Vegasu. Vendar so se namesto denarja in sedmic tam vrtele in vrtele številke. Potem so se ustavile. Izpisalo se je število 2199, kar v resnici ni bilo število, ampak letnica (to sem ugotovila komaj pozneje). Stresla me je neka močna in boleča električna. Kmalu sem padla v nezavest.

Zbudila sem se v neki kupoli, ki naj bi (kot sem ugotovila kasneje) ščitila pred neznosnimi vremenskimi razmerami in naravnimi nesrečami. Tudi svetloba, toplota in mraz so se ustvarjali le umetno. Kaj sem videla? Stavbe novih oblik in materiali, ki jih nisem poznala. Moda. Ne vem, kaj so tisti ljudje nosili, vendar definitivno ni bilo podobno kavbojkam, teniskam ali puloverju.

Zasloni. Vsepovsod, vseh oblik, na vse načine. Tudi taki, skozi katere si lahko hodil, se z njimi dogovarjal ali v njih vstopil. Živali? Ne, nisem jih videla. Pozneje so mi povedali, da si jih lahko privoščijo le najbogatejši. Nadomestek so vse možni roboti. Avtomobili, motorji ipd. Tudi tega nisem našla. Rekli so, da je zmanjkalo nafte in ostalih rudnin. Prevažali so se z nekimi nasledniki vlakov, ki niso potrebovali ne železnice, ne vodje vagonov, nič. Le nek nov element iz kemije, ki je bil odkrit z mnogimi drugimi in nekaj zmožnosti tehnologije, proti kateri je današnja kot čolniček proti jahti. Če smo že pri tem. S in J pol sta se stopila, zato je bilo morja več kot preveč. Vendar v njem ni bilo živali, le neka črno-zelena sluz, ki je prekrivala večino obalne globine. Posledice tega so bile izumiranje večino nam poznanih vrst živali in obilo, obilo, obilo dežja. Kisik so pridobivali umetno in ga prodajali, prav tako vodo. Pitne vode v naravi več ni bilo. K vsemu temu je zelo prispevalo odkritje umetnega procesa fotosinteze. Če si otroka vprašal, kaj je tigar, panda ali severni medved, so le začudeno pogledali. Tudi ljudje niso več bili to, kar so bili nekoč. Enakopravnost, pravice in svoboda mišljenja so bili preteklost. Kaj sem takoj slišala? Čudne zvoke, ki so me spominjali na delovanje ventilatorja. Nikjer otroškega smeha. Glasba povsem drugačna. Povsod so se slišali oglasi, ki so ljudem prali možgane. Če ste mislili, da je hudo gledati 5 minutne oglase na televiziji, potem ta prihodnost ni za vas. Vse, kar je človek storil, rekel ali čutil, mu je narekovala širša javnost. So mu narekovali bogati, tisti, ki so vodili svet, tisti, ki so imeli nadzor nad vsem. 75 % prebivalstva – reveži, 15 % - srednji sloj, 10 % - bogati. Boleči podatki. Slovenija? Zdavnaj propadla. Svet so si razdelile 3 veledržave: Rusija (vojaška velesila), Amerika (najbolj vplivna država) in Kitajska (gospodarsko najnaprednejša in država sodobnega suženjstva). Ljudje so večinoma govorili neko čudno vrsto angleščine in kitajščine. Po svetu so vladale vojne in terorizem. Tega zagotovo nisem hotela videti. Kaj sem čutila? Stres in strah vsepovsod. Nisem hotela videti podrobnosti. Želela sem le domov. V svet, nad katerim se toliko pritožujemo, namesto, da bi ukrepali. Tudi šole tukaj večina ljudi ni poznala. Šole so bile neobvezne in zelo, zelo drage. Zato je bilo glede na revščino le malo izobraženi. Bili so nepismeni in poslušali le tiste, ki so domnevno nekaj vedeli in bili bogati. Počasi se je vse vračalo v fevdalni sistem, le, da tukaj ljudje niso bili kmetje, temveč nizko plačani industrijski delavci.

Naenkrat me je za roko zgrabila neka ženska. Bila sem jaz iz prihodnosti. Sama s sabo sem imela kar dolg pogovor. Obljubila sem ji, da ne bom nikomur povedala o tem, kar sem videla. Vendar sem obljubo sedaj prelomila. In prav je tako, saj sem hotela, da svet vidi, kaj se bo zgodilo, če ne bomo spremenili nekih podrobnosti. Ker nočem take prihodnosti, ne zase, ne za

moje potomce. Želim si prihodnost, kot smo si jo predstavljali v otroških letih. Z letečimi avtomobili, soncem in neskončnimi mavricami. Potrudimo se za to skupaj, sedaj, ko še lahko! Mislimo dolgoročno, uživajmo vsak trenutek in se trudimo za dobro vseh. Vse je mogoče, le verjeti moramo in se boriti. Na svetu smo ne le zato, da živimo, ampak, da ga polepšamo, da nismo sebični, da čaramo nasmeške in da ljubimo to, kar nam je dano! To je, kar me je naučila moja pustolovščina. Moj jaz iz prihodnosti mi je pomagal domov.

Sedaj tudi vem, kaj je bilo s tisto McDonaldsovo vrečko. Prave hrane v prihodnosti niso poznali. Jedli so neka umetna nadomestila, ker je bilo to bolj dostopno kot prava hrana. No, v tisti sobi pa jo je pustil izumitelj, ki vedno odkriva in preučuje preteklost. Ta čas, ko sem bila v prihodnosti, je na pravem svetu minilo le nekaj sekund. Kmalu sta me prišla iskat starša, katerima sem povedala, da sem po nesreči padla v luknjo in vesela, da je moja dogodivščina za mano, sem si privoščila sadno kupo – dokler si jo še lahko ...

Nina Rituper,
9. razred